

τοῦ ἰδίου περὶ τῆς ἐκ τοῦ *ὑποδιαφωτίζω προελεύσεως τοῦ ρ. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Ε 864 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.)

Κατὰ γ'. πρόσωπ., ὑποφώσκει, ἀρχίζει νὰ ξημερώνῃ ἐνθ' ἄν.: *Ἐφρυγα ὡς ἀποδιαφώτιζε Κρήτ. Εἶδα ὦρα σηκώθηκες; — Ὅθεν ἐποδιαφώτιζε Ἑμπαρ. Ὅθεν ἐποδιαφώτιζε, σηκωθήκαμε καὶ 'ς τὴν Χελιδονεὰ μᾶς ἤδωκεν ὁ ἥλιος Κρήτ. Σήκω νὰ φύγωμε, γιατί ἀποδιαφωτῇ αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. ἐνθ' ἄν. «ἐπέρασεν ἡ νύχτα τῆς μέσα 'ς τοὶς ζάλες 'κεῖνες | κ' ἡ μέρα 'ποδιαφώτιζε κ' ἦρθαν τοῦ ἡλιοῦ οἱ ἀχτῖνες». Συνών. χαράζει (ἰδ. χαράζω).*

ἀποδιαφώτισμα τό, Κρήτ. (Νεὸ Χωρ. κ.ά.) Λεξ. Πρω. Δημητρ. 'ποδιαφώτισμα Κρήτ. — Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιαφωτίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ. = λυκόφως.

Κατὰ πληθ., λυκαυγὲς ἐνθ' ἄν.: *Τ' ἀποδιαφωτίσματα δὰ 'ρθῶ 'ς τὸ σπῖτι σας Νεὸ Χωρ. || Ἄσμ.*

Δελόγος ἐξεκίνησε, ταχὺ ἐπῆρε πέρα, μέ τ' ἀποδιαφωτίσματα καὶ ὡς χαράσσ' ἡμέρα (δελόγος = εὐθύς) Κρήτ.

Μηδὲ καὶ τὰ μωρὰ παιδιὰ δὲ δρών 'ς τὸν Ἄδην γάλα, τὴ νύχτα κλαῖν γιὰ τὸ βυζὶ καὶ τὴν αὐγὴ γιὰ πιάσμα καὶ τ' ἀποδιαφωτίσματα γιὰ τὴ γαημένη μάννα αὐτόθ. Συνών. ξημέρωμα, χάραμα.

ἀποδιβολίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διβολίζω.

Ἀποπερατῶ τὸ διβόλισμα, τὴν δευτέραν ἀροτρίασιν τοῦ ἀγροῦ: *Μ' ἀποδιβόλισές το πγά; — Ναί, ἀπὸ χιτὲ βράδν εἶν' ἀποδιβολισμένο (ἐνν. τὸ χωράφι).*

ἀποδιβολισμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιβολίζω.

Ἀποπεράτωσις τοῦ διβόλισματος, τῆς δευτέρας ἀροτριάσεως τοῦ ἀγροῦ: *Σ' τὸν ἀποδιβολισμό θὰ 'ρθῶ 'ς τὸ χωράφι, γιατί ἔχω μιὰ 'υχρὰ δουλειὰ ('ς τὸν ἀποδιβολισμό = ἀφοῦ τελειώσει τὸ διβόλισμα, μιὰ 'υχρὰ = ὀλίγην ἐργασίαν).*

ἀποδιγοῦμαι Μποῆμ Ἀγριολουλ. 43.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διηγοῦμαι.

Περατῶ τὴν διήγησιν: *Σὰν μ' ἀποδιγγήθηκε τὰ βάσανά του κτλ.*

ἀποδίνω, ἀποδίδω Ἀθῆν. Ἀντικύθ. Κρήτ. (Βάμ. Ἑμπαρ. Ρέθυμν. Σητ. κ.ά.) ἀποδίνω Ἀθῆν. Ἀντικύθ. Κάμπ. Πελοπ. (Μάν.) Ρόδ. Χίος κ.ά. — ΓΜπακάλ. Καναγκ. Καστορ. 41 Κορ. Ἀτ. 2,57 κέξ. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπονδίνου Λέσβ. Μακεδ. ἀπαδίνου Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.) ἀπαδένου Στερελλ. (Ἀράχ.) 'ποδίνω Κρήτ. ἀποδοῦδω Κρήτ. ἀποδιῶ Κύπρ. (Λάρν. κ.ά.) ἀποδίγω Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) 'ποῖδω Σύμ. 'ποδώνω Σμύρν. 'ποδών-νω Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.) Σύμ. — ΔΛιπέρτ. Τζωπρ. Τραοῦδ. 1,112.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποδίδωμι. Οἱ τύπ. 'ποδώνω 'ποδών-νω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπόδωσα κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα ἔζωσα - ζώνω, ἔχωσα - χώνω, ἔστρωσα - στρώνω κττ. Ἰδ. ΣΜενάρδ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 37. Ὁ τύπ. ἀπαδίνω κατ' ἐξακολουθητικὴν ἀφορμ.

Α) Μετβ. 1) Δίδω ὀπίσω, ἐπιστρέφω, ἀποδίδω Κάμπ. — Κορ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. || Ἄσμ.

Νὰ πάρετε τὰ ροῦχα μου μετὲ καὶ τ' ἄρματα μου, τῆς μᾶς μου ν' ἀποώκετε τῆς ἁπονῆς μου μάννας (μετὲ=μαζί, μᾶς=μητρὸς) Κάμπ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ὁμ. Δ477 «οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε». 2) Περατῶ τὴν παράδοσιν ἀντικειμένων τινῶν Ἀθῆν. Λέσβ. κ.ά.:

Σήμερα τ' ἀπόδωκα τὰ βιβλία Ἀθῆν. 3) Παραχωρῶ, ἐπιτρέπω Μακεδ.: Ἄσμ.

*Μὲ τ' ἀπονδίνης, μπέη μου, νὰ ἔβγουν 'ς τοῦ κριββάτι; (κριββάτι=εἶδος ἐξώστου). Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Θουκ. 1,144,2 «ὅταν κάκεῖνοι ταῖς αὐτῶν ἀποδῶσι πόλεσι, μὴ σφίσι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπιτηδείως αὐτονομεῖσθαι». 4) Μεταφέρω πηλὸν εἰς τοὺς κτίστας, ὑπηρετῶ ὡς ἀποδότης Πελοπ. (Μάν.): *Τί κάνει ὁ δεῖνα; — Ἀποδίνει. Συνών. ὑπουργεύω. 5) Ἀποβάλλω, χάνω, ἐπὶ ὑφάσματος ἀποβάλλοντος τὸ χρώμα του Πόντ. (Τραπ.) Συνών. ἀποβάλλω 1β, ξεθωρεάζω. 6) Ἀποβάλλω τὸ τρίχωμα, ἐπὶ ζώου Πόντ. (Σάντ.): *Τὸ μουλάρι ἀποδὶ' (ἐκ τοῦ ἀποδίδει). 7) Παραδίδω τὴν ψυχὴν, ἐκπνέω Ἴων. (Σμύρν.) Σύμ. Πάνω ποῦ θέλεν νὰ 'ποδώκῃ πρὸν τὸ θεριό, λέει του (ἐκ παραμυθ.) Σύμ. Ἡ σημ. αὕτη καὶ ἐν μεταγν. ἐπιγραφῇ, ἰδ. IG XIV 1607, 3 «εἶτα ἀποδοῦσα κεῖμαι ἐν τύμβοις» κατὰ παράλειψιν τοῦ ἀντικ. πνεῦμα ἢ ψυχῆν. Συνών. παραδίνω.***

Β) Ἀμτβ. 1) Καταλήγω, καταντῶ συνήθως ἐπὶ κακοῦ Ἀντικύθ. Κρήτ. (Βάμ. Ἑμπαρ. Ρέθυμν. Σητ. κ.ά.) — Κορ. Ἀτ. ἐνθ' ἄν.: *Μωρέ, πῶς ἐπόδωκες ἐτσά; Κρήτ. Γιὰ δέτε με πῶς μ' ἔχει ἀποδομένο ἡ φτώχεια! αὐτόθ. || Παροιμ. Ὅποιος πολλὰ ψηλὰ πετᾷ 'ς τὰ χαμηλὰ 'ποδούδει (ὁ ὑψὼν ἑαυτὸν ταπεινοῦται) Κρήτ. || Ἄσμ.*

Ὁ νοῦς κ' ἡ γνῶσι εἶναι κοδὰ καὶ λέει ὁ νοῦς τῇ γνῶσις, κάνε καὶ σὺ ἀγαπητικεῖα νὰ δῆς πῶς θ' ἀποδώσης Βάμ.

Γιὰ δέ με πῶς ἐπόδωκα καὶ γνωριμὰ δὲν ἔχω!

Ἑμπαρ.

Ἐπομονή κ' ὑπομονή κι ὡς πότε ν' ἀπομένω; γιὰ δέτε ἡ ὑπομονή πῶς μ' ἔχει ἀποδομένο!

Ἀντικύθ. Ἡ λ. ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ καταλήγω καὶ εἰς κείμενα μεσ. τοῦ 10 αἰῶνος. Ἰδ. Ν. Ἑλληνομν. 9 (1912) 121 στ. 20 «Ἔστι δὲ ὁ περιορισμὸς τοῦ μοναστηρίου καὶ ἡ διατήρησις οὕτως. Ἀπὸ τὸν βαθὺν βιρὸν τοῦ Ξηροκάστρου καὶ ἀνατρέχει τὸν ποταμὸν καὶ ἀκκουμβίζει τοῦ Ζωγράφου ἄνωθεν... καὶ ἀποδίδει εἰς τὴν ἄρκον». 2) Ἐξαντλοῦμαι, καταβάλλομαι, φθειρομαι, ἀπαυδῶ Ἴων. (Σμύρν.) Κρήτ. Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.) Ρόδ. Σύμ. Χίος — ΔΛιπέρτ. ἐνθ' ἄν.: *Ἐπεσεν σὰν πεθαμ-μένος κ' ἐποκοιμήθη βαρβά, γιατί ἐπόδωκεν ὕστερ' ἀπὸ τὸσον ἀγῶνα Σύμ. Ἐπόδωκεν ὁ ἄρρωστος (ἀπώλεσε τὰς τελευταίας αὐτοῦ δυνάμεις) Χίος Μέν με θωρῆς τῇ ἄρκισα τῷ ἐγῶ νὰ 'ποδών-νω Κύπρ. Τὰ βούδκια μου φέτι ἐμείναν ἀτάιστα τῷ ἐποώσαν τῷαὶ τὰ δγκὺ αὐτόθ. Ἀπὸ τῆ σκάσι τῇ ἐπόδωκε καὶ δὲ βορεῖ νὰ σαλέψῃ Κρήτ. Ὁ γάδαρος ἐν-νὰ 'ποδώσῃ τῷαὶ νὰ μᾶς ἀφήσῃ τὸ γομάριν του 'ς τὴν μέσην στράταν (ἐν-νὰ = θενὰ) Κύπρ. || Ἄσμ.*

Πουλιά, μὴ γελαῖσθῃτε, κι ἀηδόνια, μὴ λαλήτε κ' ἡ-ῖ-ἀγαπῶ ἐπόδωκε κι ὅλα μὲ λυπηθῇτε

Κρήτ. — Ποίημ.

*Ἐποδών-νεις πκεῖν τῷ' ἐν ἡμπορεῖς τῷαὶ κουτσουφλῆς ὀμπρός σου ΔΛιπέρτ. ἐνθ' ἄν. β) Μεταφ. ἐπὶ καιροῦ, ἀποβάλλω τὴν ἔντασιν, τὴν ἰσχὺν Κύπρ. (Λάρν.): Γνωμ. Ὁ Γεννάρις 'ποδιᾶ, ὁ Φεβράριος -ι-γτέρνει τῷ ὁ Μάρτις ἔβαλεν τὴν βόδ-θαιναν 'πουκάτω 'ς τὸ χαρτῶν (μέγας λέβης). Συνών. ξεθωραίνω. 3) Προσφέρω, ἀποδίδω (ἡ σημ. αὕτη ἐξειλίχθη ἐκ τῆς ἀρχ. μετβ. χρήσεως τοῦ ρ. ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ παράγειν, ἀποδίδειν, ἐπὶ τῆς καλλιεργουμένης γῆς) Πβ. Ἡρόδ. 1,193 «τὸν δὲ τῆς Δήμητρος καρπὸν ὦδε ἀγαθὴ [ἢ Βαβυλωνίη χώρα] ἐκφέρειν ἐστί, ὥστε ἐπὶ διηκόσια μὲν τὸ παράπαν ἀποδίδοι» Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Δούλιφα δούλιφα σήμιρα, δὲ μ' ἀπαδίν' ἡ δ'λεῖα. Τ' μάρμαμα μ'**

τ' ἀπαδίθ' ἢ δ' λεία. "Ενας ἀνθρουπους νὰ δ' λεί' δέν τ' ἀπα-
δίθ' ἢ δ' λεία. β) Παρέχω εὐκολίαν Στερελλ. (Ἀράχ.): "Απα-
δίθ' τὸ σκάψιμο δῶ (σκάπτεται εὐκόλως ἢ γῇ) "Απαδέθ' φίνα
(σκάπτεται καλά). 4) Ἐμφανίζομαι ἐρχόμενος, φθάνω
ΓΜπακάλ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κεῖ ἄλλοι 'π' ἄλλου ἀπόδωκαν | κεῖ ἄπ' ὅλα τὰ γιουφύρια
κόσμος πολὺς καὶ ἄσσυτος | ὅπως 'ς τὰ παναῦρα
(ἄσσυτος = ἀναρίθμητος).

Μετοχ. 1) Δυσοίωνος, κακὸς (θὰ ἐλέγετο τὸ πρῶ-
τον ἐπὶ ἀνθρώπου δυστυχοῦς) Κρήτ. (Ἐμπαρ.): "Η ὦρα
ἦτονε κακὴ κε ἀποδομένη. 2) Ὁ παραδεδομένος, ὁ βυθι-
σμένος εἰς σκέψεις, ὁ ρεμβάζων Πόντ. (Κερασ.)

ἀποδίπλα ἐπίρρ. σύνηθ. ἀπουδίπλα Λέσβ. κ. ἄ. ἀπό-
διπλα Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ. — Ἀ'Εφταλ. Μαζώχτρ. 95
ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 70 Παραμύθ. 55 ΧΧρηστοβασ. Ἀγών. 65
— Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. δίπλα.

Εἰς τὸ πλάι, πλαγίως, παραπλεύρως ἐνθ' ἄν.: "Ελα ἀπο-
δίπλα μου. "Εφυγε - πέρασε ἀποδίπλα μου. "Ηταν ἀποδίπλα
ἕνας φοῦρνος. "Αποδίπλα μου κάθονταν ὁ δεῖνα σύνηθ. Αὐτοὶ
τοὺς ἐπολεμοῦσαν γιερὰ, ἀλλὰ τοὺς ἔπесαν οἱ ἄλλοι ἀποδίπλα καὶ
τοὺς ἐτσάκισαν Πελοπν. (Τριφυλ.) "Αποδίπλα ἀπὸ τὸ σπῖτι
μου εἶναι μὰ βρούσι Κρήτ. "Απουδίπλα ἀπὸ τοῦ σπῖτ' τοῦ
τάδι εἶναι ἕνα μαγαζὶ Λέσβ. Μαζεύανε 'κεῖ ἀπόδιπλα μουρό-
φυλλα γιὰ τὸ κουκούλλι ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. ἐνθ' ἄν.
Συλλογίστηκε ὁ Δημήτρις νὰ κόψη δρόμο ἀπόδιπλα Ἀ'Εφταλ.
ἐνθ' ἄν. || Φρ. Πέφτει ἀποδίπλα του ἢ τὸν παίρνει ἀποδίπλα
(συστηματικῶς πρόσκειται εἰς αὐτὸν προσπαθῶν νὰ ἐπι-
τύχη τι). Ὁ δεῖνα φέρνει τὸ δεῖνα ἀποδίπλα (συνών. τῇ
προηγούμενῃ) σύνηθ. Τὸν παίρνει ἀποδίπλα (ἐνν. τὸν ὕπνον
= κοιμάται) Πελοπν. (Μάν.) || Ποίημ.

Τὸ γιό σου τὸ μονάκριβο τὸ Φῶτο θὰ σου βλίσω
κε ἀπόδιπλα 'ς τὴν ψησταριὰ τὸν ἴδιο θὰ σὲ βάλω
ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν.

ἀποδίπλωμα τό, ἄμαρτ. ἀποδίπλωμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιπλώνω.

Ἐκτύλιξις πράγματός τινος. Συνών. ξεδίπλωμα,
ξετύλιγμα.

ἀποδιπλώνω σύνηθ. καὶ Πόντ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διπλώνω. Πβ. καὶ
μεσν. ἀποδιπλοῦμαι.

1) Ἐκτυλίσσω, ἀναπτύσσω Πόντ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.:
"Αποδίπλωσε τὸ σετόνι Λεξ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ.
Εὐσταθ. Ὁδ. 1661,60 «τὸ δὲ ἐτίταινε τραπέζας, ἐμφαίνει
μὴ στρογγύλας αὐτάς, ἀλλὰ προμήκεις εἶναι ἢ καὶ ἄλλως
ἀποδιπλουμένας καὶ οὕτω τεινομένας». Συνών. ξεδι-
πλάζω, ξεδιπλώνω, ξετυλίγω. 2) Τελειώνω τὸ
δίπλωμα πράγματός τινος σύνηθ.: "Αποδίπλωσα τὰ ροῦχα.

ἀποδιχάζω Ἰων. (Σμύρν. κ. ἄ.) Πελοπν. (Κάμπος
Λακων.) Τήν. — ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 30 'ποδιχάζου Εὐβ.
(Κύμ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διχάζω.

Βλέπω, διακρίνω καλῶς Εὐβ. (Κύμ.) Ἰων. (Σμύρν. κ. ἄ.)
Τήν.: Ὁ δεῖνα δὲν ἀποδιχάζει καθόλου Σμύρν. Τοῦ δεῖνα
ἐπαθαν τόσο τὰ μάτια, ὥστε μόλις ἀποδιχάζει αὐτόθ. Καὶ
ἀμτβ. διακρίνομαι, φαίνομαι Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)
— ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν.: Καθὼς τό 'ρραφα 'γὼ τὸ ροῦχο
δὲν ἀποδιχάζει πῶς εἶναι σκισμένο Κάμπος Λακων. Ὁλοένα
ἐμυρίζονταν σκυφτὰ τὰ ματωμένα χάρμου τὰ χῶματα, ὅλο μαζὶ
τὸ κοπάδι ποῦ δὲν ἀποδιχάζαν 'ς τὸ σωρὸ βόιδι ἀπὸ βόιδι
— ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ξεδιαλύνω, ξεχωρίζω.

***ἀποδιχάλι** τό, ἀποδιχάλ' Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. διχάλι.

1) Κλάδος ἀπεσπασμένος, παρασπὰς ἐνθ' ἄν. 2) Ξύλον
διχαλωτὸν Τραπ. Συνών. διχάλι.

***ἀποδιχαλίζω**, ἀποδιχαλίζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀποδοχαλίζω Πόντ. (Χαλδ.)
ἀποιδουχαλίζω Πόντ. (Κρώμν. Ὁφ. Σαράχ. Τραπ.) ἀπο-
τιχαλίω Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διχαλίζω.

1) Διαχωρίζω, διασπῶ (ἐλέγετο τὸ πρῶτον ἐπὶ τοῦ ἐτέρου
σκέλους τοῦ ἐκ φύσεως ἐμφανιζομένου ὡς διχάλου, οἶον ξύ-
λου διχαλωτοῦ, σκελῶν κττ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν.
Οἶν. Ὁφ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐπειδιχάλισε τὸ κλαδί Ὁφ.
Ἐπειδιχάλισεν τὸ ξύλον Χαλδ. Ἐσurren κ' ἐπειδιχάλισεν τὴν
κάτιαν Τραπ. Χαλδ. || Φρ. Ἀτώρα σύρω κε ἀποδιχαλίζω σε!
(ἀπειλή) αὐτόθ. 2) Ἀνοίγω ὑπερμέτρως, οἶον τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς, τοὺς πόδας, τὸ στόμα Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Τραπ.): Ἀποδι-
χαλίζω τὰ ποδάρα μ' Τραπ. Ἐποιδιχάλισεν τ' ὀμμάτα - τὸ
στόμα - τὰ πράδα Οἶν. 3) Μέσ. διανοίγω τὰ σκέλη καὶ
κάθημαι Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Τραπ.): Ἐπειδι-
χαλίγες κ' ἐκάτσε Κερασ.

***ἀποδιχάλισμα** τό, ἀποιδιχάλισμαν Πόντ. (Κερασ.
Κοτύωρ. Χαλδ.) ἀποιδιχάλισμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιχαλίζω.

1) Ἀπόσπασις, διάσπασις κλάδου Πόντ. (Χαλδ.) 2) Τὸ
μέγα τῶν σκελῶν ἀνοίγμα Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.)
Συνών. διασκελῆς.

***ἀποδιχαλιστὰ** ἐπίρρ. ἀποιδιχαλιστὰ Πόντ. (Κερασ.)
ἀποιδιχαλιστὰ Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποδιχαλιστός.

Με πολὺ ἀνοικτὰ σκέλη: Κάθεται ἀποιδιχαλιστὰ.

***ἀποδιχαλιστός** ἐπίθ. ἀποιδιχαλιστός Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιχαλίζω.

Ὁ ἰστάμενος ἢ καθήμενος με ἀνοιγμένα τὰ σκέλη.

ἀποδιψῶ ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 261 — Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεσν. ἀποδιψῶ.

1) Παύω νὰ διψῶ Λεξ. Δημητρ.: "Ηπια κε ἀποδιψασα.
Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Εὐσταθ. Ἰλ. 871,6 «περίφρασις δὲ ἐστὶ
τοῦ ἀπεδιψήσαν τὸ ἀφέτην τοιάνδε δίψαν». 2) Μεταφ.
διακαῶς ἐπιθυμῶ ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Τὰ σταχτερά σου τὰ ξεροβούνα πάντα ἡ ψυχὴ μου ν' ἀποδιψᾷ
καὶ τὰ κονδούνα 'ς τὴ βοσκαριὰ.

ἀποδιωγμός ὁ, Λεξ. Κομ. Περίδ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιώχνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀποδιώξις, ἐκδιώξις ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Κ' ἐκλαιγαν καὶ θρηνοῦσας γιὰ τὸν ἀποδιωγμὸν τοὺς
Λεξ. Δημητρ.

ἀποδιώνω Ἀθῆν. Ἀνδρ. Κορσ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.
Κλουτσίνοχ. Τρίκχ.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ. ἄ. — ΑΒαλαωρ.
Ἔργα 3, 361 ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 17 ΚΠαλαμ.
Ἀσάλ. ζωή 3 66 Βωμ. 127 — Λεξ. Κομ. Μπριγκ. Βλαστ.
Πρω. Δημητρ. 'ποδιώνω Κύπρ. ἀποδιώχω Κορσ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποδιώκω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀποδιώκω, ἀποπέμπω Ἀθῆν. Ἀνδρ. Κύπρ. — ΑΒα-
λαωρ. ἐνθ' ἄν. ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. ΚΠαλαμ. Ἀσάλ.
ζωή 3 ἐνθ' ἄν. Βωμ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Κομ. Μπριγκ. Βλαστ.
Πρω. Δημητρ.: "Ηθε νὰ τὴν ἀποδιώξω τὴν ἀρρώστια (ἤθε-
λον ἀποδιώξει κτλ.) Ἀνδρ. Τῶ οἱ ἄλ-λες δαγὸ οἱ καταραμένες
οἱ ἀδερφάδες της ἐθωροῦσαν τὴν πόμακρα 'ποδιωγμένες
τῶ ἐοπάγιαζαν ποὺ τὴν ἀζούλαν τοὺς (ἐσφαγιάζοντο, ἐβασα-

